

Mistä satuja saadaan

Poika ihmetteli: Miten sadut syntyvät?

Mistä satuja saadaan?

– Mene metsään, pojan isoäiti neuvoi.

Etsi satuja metsästä.

Poika meni metsään.

Hän katseli ympärilleen ja

huomasi satuja kaikkialla.

Satuja kasvoi joka puun latvassa,

ja joka oksalla.

Niitä tippui kuin käpyjä kuusen oksilta.

Poika alkoi kerätä satuja.

Pian pojan taskut

olivat täynnä satuja.

Iloisena hän palasi kotiin.

– Löysitkö satuja metsästä, isoäiti kysyi.

– Löysin, poika vastasi. Nyt tiedän,

että satuja saadaan metsästä.

Mene sinäkin metsään.

Kuuntele suurten puiden huminaa.

Silloin kuulet satuja entisiltä ajoilta.

Mene niitylle aamulla,

kun maa on kasteesta märkää.

Näet kuinka sadun helmiä kimaltelee

kaikkialla.

Mene järven rantaan

Katsele ja kuuntele,

mitä järvi sinulle kertoo.

Mene ulos luontoon.

Löydät kaikkialta satuja.

Lähdethän etsimään niitä?

Jänis ja pakkanen

Talvi oli tullut metsään.

Jänis ja pakkanen tapasivat toisensa.

Pakkanen sanoi jänikselle:

– Kun minä puhallan,
sinun tulee niin kylmä,
että sinä jäädyt kuoliaaksi.

Jänis vain nauroi ja

sanoi pakkaselle:

– Minä en pelkää kylmää.

Kilpaillaan kumpi meistä on vahvempi.

Pakkanen suostui kilpailuun.

Se alkoi puhaltaa.

Metsään tuli hirveän kylmä.

Puut jäätyivät.

Kaikki eläimet palelivat.

Jäniksenkin oli kylmä.

Vaikka jänistä paleli,

se huusi pakkaselle:

– Huh, huh, kuinka minun on kuuma.

Tällä tavalla jänis narrasi pakkasta.

Pakkanen puhalsi ja puhalsi.

Ilma tuli entistä kylmemmäksi.

Jäniksen tuli niin kylmä,

että se oli jäätyä.

Silti se huusi pakkaselle:

– Huh, huh, kuinka minulla on kuuma.

Pakkanen ei jaksanut enää puhaltaa.

– Sinä voitit, pakkanen sanoi.

Ei tästä tule mitään,

kun sinun on koko ajan kuuma.

Pakkanen lopetti puhaltamisen ja

heti tuli lämmintä.

Jänis voitti kilpailun.

Pakkanen ei enää tämän jälkeen

kilpaillut jäniksen kanssa.

Kettu ja kalastaja

Kalastaja oli saanut rekinsä täyteen kaloja.
Iloisena ukko ajeli kotiin.

Kun ukko oli ajanut vähän matkaa,
hän huomasi tiellä ketun.
Kettu makasi hiljaa paikallaan.
Ukko huudahti: – Kuollut kettu!
Minä saan sen turkista paljon rahaa!

Ukko heitti ketun kuorman päälle ja
jatkoivat matkaansa entistä iloisempina.

Mutta viekas kettu ei ollutkaan kuollut.
Hetken se makasi hiljaa ukon kalojen päällä.
Sitten se alkoi heitellä kaloja tielle.
Pian reki oli tyhjä.
Kettu hyppäsi pois kuormasta ja
alkoi tyytyväisenä syödä kaloja.

Ukko ei huomannut ketun puuhia.
Ukko ajeli eteenpäin ja ajatteli,
että hän oli maailman paras kalastaja.

Kotitiellä ukon eukko tuli vastaan.
– Missä olet viipynyt näin kauan,
eukko moitti ukkoaan.

– Älä moiti minua eukkoseni, ukko vastasi.
Katso kuinka paljon minulla on kaloja ja
vielä komea kettu!

– Missä kalasi ja kettusi ovat,
eukko kysyi. Rekihän on tyhjä!

Ukko katsoi rekeensä ja hämmästytti.
Toden totta! Reki oli tyhjä.
Silloin ukko huomasi,
että kettu oli tehnyt hänelle kepposen.
– Kettu veitikka, teit minulle kepposen.
Mutta toista kertaa et minua narraa,
ukko päätti.

Karhun kalanpyynti

Kettu söi kaloja.

Karhu tuli ketun luo ja kysyi:

- Mistä olet saanut noin paljon kaloja.
- Olen onkinut ne järvestä, kettu vastasi.
- Miten sinä olet ne onkinut, karhu kysyi.
- Menin talvi-iltana järven jäälle ja

pistin häntäni avantoon.

Istuin ja odotin koko yön.

Aamulla nostin häntäni avannosta.

Jokaiseen häntäkarvaani oli tarttunut kala.

Tee sinä samoin ensi yönä.

Saat varmasti häntäsi täyteen kaloja,
kettu neuvoi karhua.

Illalla taivas tuli täyteen tähtiä.

Oli kova pakkanen.

Karhu lähti kalastamaan.

Se teki ketun neuvojen mukaan ja
laittoi häntänsä avantoon.

Karhun häntää alkoi nipistellä.

Karhu tuli iloiseksi.

Se luuli, että kaloja tarttui häntään.

Mutta häntää nipisteli siksi,
että vesi avannossa jäättyi.

Yön aikana karhun häntä

jäättyi tiukasti kiinni.

Aamulla karhu yritti vetää

häntänsä ylös avannosta.

Häntä ei liikahtanutkaan.

Karhu ajatteli:

- Onpas hännässäni paljon kaloja.
- En jaksa vetää häntääni ylös.

Karhu tempoi ja tempoi.
Mutta häntä ei noussut ylös avannosta.
Silloin se huomasi,
että häntä oli jäätynyt kiinni jäähän.

– Kettu lurjus huiputti minua,
karhu ärjyi ja alkoi tempoa
häntäänsä entistä voimakkaammin.
Viimein karhun häntä katkesi.
Karhu pääsi irti, mutta se oli
menettänyt suuren tuuhean häntänsä.
Siitä lähtien karhulla on ollut töpöhäntä. 🦋